

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 496

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 iulie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 167 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	2-4
Decizia nr. 168 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	4-6
Decizia nr. 198 din 7 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală	6-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
829. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Catalogului oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2016.....	9
1.882. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea utilizării semnăturii electronice extinse la derularea formalităților vamale pentru mărfurile introduse și scoase din Uniunea Europeană prin birouri vamale din România	9
1.884. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Normelor tehnice de autorizare a regimurilor speciale.....	10-15
1.888. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind definirea caracterului ocazional al introducerii în România de bunuri aflate în bagajele personale ale călătorilor care vin dintr-o țară terță	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea „Pro Serv” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 16/113/2015/a1 al Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.374D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că accesul liber la justiție nu este încălcat, soluția legislativă fiind justificată prin degrevarea judecătorilor sindici de un număr semnificativ de dosare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 16/113/2015/a1, **Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție ridicată de Societatea „Pro Serv” — S.R.L. din Brăila într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind procedura insolvenței.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât reprezintă o discriminare, instituirea unui prag limită pentru creanța de la care se poate solicita deschiderea procedurii insolvenței îngrijind dreptul constituțional de acces liber la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție.

6. De asemenea, această valoare-prag aplicabilă și debitorului a fost stabilită fără a fi corelată cu prevederile

Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care sancționează cu atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului societății, care cu rea-credință nu face demersurile necesare pentru deschiderea procedurii insolvenței societății care a fost declarată insolubilă.

7. **Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Instanța arată că norma legală criticată contravine principiului accesului liber la justiție. Instanța afirmă că soluția legislativă este una nou-introdusă prin Legea nr. 85/2014, necunoscută în legislația anterioară. Prin excluderea profesioniștilor ale căror datorii nu depășesc suma de 40.000 de lei de la posibilitatea de a se pune sub protecția legii insolvenței, fără a le acorda niciun alt mecanism alternativ de protecție (de acces la o instanță), se ajunge la negarea exercițiului acestor drepturi procesuale, fără o justificare rezonabilă.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acesta arată că procedura insolvenței este o procedură specială, aplicabilă unei situații dificile prin care trece la un moment dat o persoană fizică sau juridică, profesionist în sensul art. 3 din Codul civil. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun. Stabilirea acestor reglementări constituie atributul exclusiv al legiuitorului [art. 126 alin. (2) din Constituție]. Legiuitorul a stabilit un quantum minim al creanțelor pentru a evita declanșarea unor proceduri de insolvență în care cheltuielile de administrare a procedurii să fie mai mari decât quantumul sumelor datorate. Guvernul apreciază că acest quantum de 40.000 lei este rezonabil. Scopul unei proceduri de insolvență este plata datoriilor și redresarea debitorului într-un mod organizat printr-o procedură colectivă, nu creșterea pasivului debitorului prin cheltuieli de procedură.

10. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, se arată că accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrijire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențe generale proprii unui stat de drept.

11. Pe de altă parte, legea permite debitorului aflat în dificultate financiară să solicite deschiderea unei proceduri de concordat preventiv. Soluția aleasă de legiuitor este clară ca redactare. Aceste dispoziții se aplică tuturor debitorilor și

creditorilor aflați în situații similare. De asemenea, stabilirea unei valori-prag este necesară și proporțională cu scopul unei proceduri de insolvență.

12. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este formulat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 5 pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, dispoziții care au următorul cuprins: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile au următoarele semnificații: [...] 72. valoarea-prag reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență. Valoarea-prag este de 40.000 lei atât pentru creditori, cât și pentru debitor, inclusiv pentru cererile formulate de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru creanțe de altă natură decât cele salariale, iar pentru salariați este de 6 salarii medii brute pe economie/salariat.*”

15. Curtea observă că dispozițiile legale criticate au fost modificate prin Legea nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 920 din 11 decembrie 2015. Dispozițiile legale criticate au fost preluate într-o formă identică în art. 5 alin. (1) din legea modificată. Practic, la art. 5 din Legea nr. 85/2014 a mai fost adăugat alineatul 2. În aceste condiții, fiind vorba de o chestiune de tehnică legislativă și având în vedere că dispozițiile legale criticate au rămas neschimbate, Curtea va proceda la analiza sa ținând cont de noua numerotare și va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție. Din motivarea excepției de neconstituționalitate mai rezultă faptul că autoarea excepției de neconstituționalitate a înțeles să se raporteze și la dispozițiile art. 16 privind egalitatea în fața legii din Constituția României.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că o soluție legislativă similară a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la critici asemănătoare. Critica din dosarul de față se referă la faptul că legea impune și debitorului îndeplinirea condiției valorii-prag pentru a se putea pune la adăpostul procedurii insolvenței.

18. Astfel, prin Decizia nr. 333 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 31 mai

2012, în ceea ce privește critica art. 3 pct.12 din Legea nr. 85/2006, având în vedere jurisprudența sa anterioară în materie, Curtea a stabilit că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 90 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor. De asemenea, prin Decizia nr. 583 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 18 august 2011, Curtea a statuat că acest mod de reglementare este în acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune omogenitate, astfel încât situații diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

19. Mai mult, prin Decizia nr. 55 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011, Curtea a statuat, referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, că o atare critică este lipsită de temei, întrucât accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Curtea mai reține că debitorul aflat în dificultate financiară poate solicita, în urma îndeplinirii condițiilor prevăzute de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, deschiderea unei proceduri de concordat preventiv, soluția legislativă criticată de autoarea excepției de neconstituționalitate apărând ca fiind proporțională cu scopul urmărit.

22. În ceea ce privește criticile referitoare la așa-zisa necorelare dintre dispozițiile legale criticate și cele ale prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (a se vedea Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011).

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Pro Serv” — S.R.L. din Brăila în Dosarul nr. 16/113/2015/a1 al Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 168

din 24 martie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (10)
din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 39.437/3/2014, **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție ridicată de Societatea „Solo Atractiv Com” — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect deschiderea procedurii simplificate a falimentului.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât duc la o prelungire nejustificată a duratei litigiului fără ca aceasta să poată fi pusă în sarcina părții. Trebuie reținut că partea poate obține reformarea hotărârii de respingere a cererii de deschidere a procedurii insolvenței în apel, dar nedepunerea documentelor avute în vedere de instanță nu poate fi pusă în sarcina acesteia dacă nu a fost citată.

6. Legiuitorul a creat o situație în care niciuna dintre părți nu a greșit: judecătorul din prima instanță nu are posibilitatea de a cita partea și este nevoit să respingă acțiunea, partea nu știe că sunt necesare documente suplimentare, iar instanța de apel este nevoită să admită cererea de deschidere a insolvenței după depunerea documentelor suplimentare. Astfel, deși niciuna dintre părți nu este în culpă, cererea trebuie să parcurgă un întreg ciclu procesual doar pentru că legiuitorul a derogat de la prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă și a creat o procedură fără citarea părților.

7. Norma criticată nu îi dă dreptul părții să își completeze cererea conform solicitării instanței, partea fiind astfel pusă într-o poziție de inferioritate față de alți justițiabili, fără niciun fel de justificare rezonabilă. Niciun aspect al procedurii insolvenței nu

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea „Solo Atractiv Com” — S.R.L. din București, în Dosarul nr. 39.437/3/2014 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.375D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că accesul liber la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale pentru situații deosebite. Deși dispozițiile legale criticate sunt derogatorii de la art. 200 din Codul de procedură civilă, ele nu încalcă prevederile art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție.

justifică această derogare, mai ales în condițiile în care principiul urmărit, cel al celerității, este înfrânt de erorile care pot apărea ca urmare a lipsei citării părții.

8. Pe de altă parte, autoarea excepției de neconstituționalitate solicită constatarea neconstituționalității art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 în măsura în care este interpretat că același judecător care a pronunțat hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență va pronunța și soluția de revocare a încheierii de deschidere a procedurii insolvenței.

9. **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că, atât timp cât debitorul și-a întemeiat cererea de deschidere a procedurii pe dispozițiile art. 38 și art. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, judecătorul-sindic prezumă că acesta cunoaște toate dispozițiile cuprinse în această lege, implicit și dispozițiile art. 67 alin. (2) care prevăd că nedepunerea actelor prevăzute la art. 67 alin. (1), fără citarea sa cu mențiunea de a le depune, deci prin derogare de la art. 200 din Codul de procedură civilă, atrage respingerea cererii.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Acesta arată că procedura insolvenței este o procedură specială caracterizată de celeritate. Tocmai pentru respectarea termenului rezonabil de soluționare a cererilor de acest tip s-au instituit aceste obligații (de depunere de documente) în sarcina debitorului care solicită deschiderea procedurii de insolvență cu sancțiunile aferente [respingerea cererii — nedepunerea înscrisurilor prevăzute la art. 67 lit. a), g), k), l) și m)] sau decăderea din dreptul de a propune un plan de reorganizare — nedepunerea înscrisurilor prevăzute de art. 67 lit. h), i) și j) pentru nerespectarea lor.

12. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrijorare accesului liber la justiție, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generate proprii unui stat de drept. Pe de altă parte, debitorul nu-și poate invoca propria culpă în nedepunerea tuturor actelor prevăzute de lege în susținerea cererii sale, în situația respingerii cererii pentru nedepunerea înscrisurilor prevăzute la art. 67 lit. a), g), k), l) și m) din Legea nr. 85/2014 debitorul poate formula o nouă cerere completă.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este formulat în încheierea de sesizare îl constituie dispozițiile art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, dispoziții care au următorul cuprins: „(10) Cererea debitorului se va judeca de urgență, în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prin excepție de la prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, judecătorul-sindic va stabili termenul de judecată în camera de consiliu, în termen de 10 zile de la depunere, chiar dacă cererea nu îndeplinește toate cerințele legale și nu sunt depuse toate documentele. În cazul în care la data depunerii cererii debitorului se găsesc înregistrate pe rol cereri ale creditorilor, se va proceda potrivit prevederilor alin. (6) teza a II-a.”

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 67 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, documentele prevăzute la alin. (1) se depun odată cu cererea de deschidere a procedurii sau, cel mai târziu, până la termenul de judecată stabilit de judecătorul-sindic. Nedepunerea documentelor prevăzute la alin. (1) lit. a)—g), k), l), m) atrage respingerea cererii de deschidere a procedurii, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 38 alin. (2) lit. c) și d), precum și a cazului în care cererea de deschidere a procedurii este formulată de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Nedepunerea documentelor prevăzute la lit. h), i) și j) este sancționată cu decăderea din dreptul de a depune un plan de reorganizare.

18. Curtea mai observă că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul accesului liber la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 284 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 7 iulie 2015).

19. Debitorul de bună-credință are tot interesul ca procedurile să se desfășoare cu celeritate. Stabilirea condițiilor pentru judecarea cererii debitorului ține de opțiunea legiuitorului, având în vedere situația specifică a procedurii insolvenței care prevede termene scurte care să împiedice deteriorarea situației economice a acestuia și pentru a crește, implicit, șansele creditorilor de a-și recupera creanțele.

20. În ceea ce privește critica potrivit căreia prevederile art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 ar fi neconstituționale în măsura în care este interpretat că același judecător care a pronunțat hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență va pronunța și soluția de revocare a încheierii de deschidere a procedurii insolvenței, se constată că ea privește, de fapt, alte prevederi legale din aceeași lege, respectiv art. 43 alin. (7). Potrivit acestor din urmă prevederi, „Curtea de apel investită cu soluționarea apelului declarat împotriva hotărârii judecătorului-sindic prin care s-a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenței, admitând apelul, va anula hotărârea și va trimite cauza judecătorului-sindic, pentru deschiderea procedurii insolvenței.” Or, aceste dispoziții legale nu au fost indicate expres de autorul excepției de neconstituționalitate și nici nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată, astfel că nici instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța asupra lor.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată de Societatea „Solo Atractiv Com” — S.R.L. din București, în Dosarul nr. 39.437/3/2014 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și constată că dispozițiile art. 66 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 198

din 7 aprilie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (4)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Urluescu în Dosarul nr. 1.572/216/2015 al Judecătoriei Curtea de Argeș. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.562D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că actul de constatare întocmit în temeiul art. 61 și 62 din Codul penal constituie act de sesizare a organelor judiciare, iar nu mijloc de probă. Mai mult, audierea persoanelor care au întocmit aceste acte, în calitate de martori asigură, de fapt, caracterul echitabil al procedurii, permițând inculpatului să audieze persoana care a făcut constatarea și asigurând contradictorialitatea acestei proceduri. În concluzie, apreciază că se impune respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.572/216/2015, **Judecătoria Curtea de Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Florin Urluescu, cu ocazia soluționării unei cauze penale — refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se

previzibilitatea, ceea ce presupune că norma în cauză trebuie să prevadă cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului. Se arată că textul criticat nu îndeplinește criteriul previzibilității, deoarece persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 și 62 din Codul penal, la care face referire textul criticat, sunt denumite generic „unele organe de constatare”, acestea fiind încadrate, potrivit art. 34 din Codul de procedură penală, la categoria „alți subiecți procesuali”, sub denumirea de „organele speciale de constatare, precum și orice alte persoane sau organe prevăzute de lege având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale”. Astfel, prin contopirea celor două calități, de martor și de organ special de constatare, se ajunge în situația în care, odată cu constatarea unor infracțiuni ce presupun restrângerea imediată a exercițiului unor drepturi și libertăți, persoana care exercită o procedură coercitivă poate deveni martor, iar mărturia acesteia în cadrul procesului înlătură caracterul echitabil al acestuia.

6. **Judecătoria Curtea de Argeș** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că sfera persoanelor care pot avea calitatea de martor în procesul penal este delimitată dintr-o dublă perspectivă de art. 114 și de art. 155 din Codul de procedură penală, aceste două texte de lege completându-se reciproc. Astfel, prin art. 114 din Codul de procedură penală se stabilește sfera persoanelor care pot fi martori din perspectivă probatorie, și anume martor este orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală. *Per a contrario*, persoanele care nu cunosc astfel de informații nu pot fi martori în acel proces. Totodată, prin art. 115 se stabilește sfera persoanelor care pot fi martori din perspectiva procesuală, și anume martor este persoana care nu are calitatea de subiect procesual principal sau de parte în proces. Coroborând cele două articole rezultă că poate avea calitatea de martor în proces orice persoană care cunoaște informații ce constituie probe în proces, și care, în același timp, nu are calitatea procesuală de suspect, persoană vătămată, inculpat, parte civilă sau parte responsabilă civilmente.

7. Se arată, de asemenea, că dispozițiile criticate trebuie coroborate și cu prevederile art. 103 din Codul de procedură

penală, care permit instanței să aprecieze concluziile unor astfel de probe ținând cont de dubla calitate a persoanei audiate, respectiv de organe de constatare și de martori. În concluzie, apreciază că textul criticat nu încalcă dreptul la un proces echitabil, iar prin audierea organelor de constatare în calitate de martori nu se dorește decât crearea unei imagini complete a instanței asupra infracțiunii reținute în sarcina inculpatului.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală nu aduc în niciun fel atingere dreptului la un proces echitabil, în înțelesul dat acestuia de textul art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, câtă vreme asupra acuzației în materie penală aduse autorului excepției se va pronunța, în mod public și într-un termen rezonabil, o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, inculpatul beneficiind de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege. Apreciază că nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție, de vreme ce acestea din urmă nu permit stabilirea sau aplicarea unei pedepse altfel decât în condițiile și în temeiul legii.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că datorită importanței acestei categorii de persoane în cadrul procesului penal, legiuitorul a reglementat limitat sfera persoanelor care pot avea calitatea de martor, dispozițiile art. 114 și art. 115 din Codul de procedură penală completându-se reciproc. În ceea ce privește lipsa de previzibilitate a normei criticate, apreciază că dispozițiile art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală îndeplinesc cerințele instituite de Constituție în acest sens. Astfel, legiuitorul și-a exercitat întocmai obligația pozitivă prin reglementarea clară și precisă a noțiunii de martor, a persoanelor care pot avea această calitate, dar și a condițiilor în care o persoană poate deveni martor într-un proces penal. Se arată că posibilitatea ca organele de constatare și comandantii de nave și aeronave care au întocmit procese-verbale să fie audiate în calitate de martori nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil. Această reglementare apare ca firească în contextul în care calitatea de martor are întâietate față de calitatea de expert, avocat, mediator ori reprezentant al uneia dintre părți sau al unui subiect procesual principal, cu privire la faptele și împrejurările de fapt pe care persoana le-a cunoscut înainte de a dobândi respectiva calitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „Pot fi audiate în calitate de martor și persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 și 62.”

14. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la judecarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 23 alin. (12), potrivit

căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în esență, autorul excepției critică dispozițiile art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, deoarece permit ca anumite persoane să dețină o dublă calitate în dosarul penal, respectiv cea de organe de constatare și cea de martori. Curtea observă că, potrivit art. 114 alin. (1) din Codul de procedură penală, poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală, iar potrivit art. 114 alin. (4) din același cod, pot fi audiate în calitate de martor și persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 și 62 din același act normativ.

16. În continuare, Curtea constată că, potrivit art. 61 alin. (1) din Codul de procedură penală, ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate: organele inspecțiilor de stat, ale altor organe de stat, precum și ale autorităților publice, instituțiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, potrivit legii; organele de control și cele de conducere ale autorităților administrației publice, ale altor autorități publice, instituții publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul de către cei aflați în subordinea ori sub controlul lor; organele de ordine publică și siguranță națională, pentru infracțiunile constatate în timpul exercitării atribuțiilor prevăzute de lege. Astfel, dispozițiile art. 61 din Codul de procedură penală stabilesc în sarcina mai multor organe obligația de a întocmi procese-verbale de constatare ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni. Curtea observă că, potrivit alin. (5) al art. 61, procesul-verbal încheiat de aceste organe constituie act de sesizare a organelor de urmărire penală și nu poate fi supus controlului pe calea contenciosului administrativ. Totodată, art. 198 alin. (2) din Codul de procedură penală dispune în sensul că procesele-verbale întocmite de organele prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. a)—c) constituie acte de sesizare a organului de urmărire penală și nu au valoarea unor constatări de specialitate în procesul penal.

17. Curtea constată că, spre deosebire de vechea reglementare reprezentată de dispozițiile art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, în noua reglementare legiuitorul a făcut o serie de modificări, procesul-verbal de constatare constituind act de sesizare a organelor de urmărire penală, iar nu mijloc de probă. Curtea observă că, referitor la vechea reglementare, referindu-se la practica în materie, doctrina a reliefat că procesele-verbale serveau la stabilirea situației de fapt și a vinovăției inculpaților și constituiau mijloace de probă, atâta vreme cât acestea consemnau elemente de fapt, de natură a servi la constatarea existenței sau inexistenței unor infracțiuni și la identificarea făptuitorilor, constatate direct și în prezența martorilor, și nu erau administrate cu încălcarea legii. Doctrina a apreciat că aceste procese-verbale ridicau probleme din perspectiva respectării principiului contradictorialității, considerând că legiuitorul ar trebui să analizeze, în cadrul viitoarelor sale intervenții în această materie, posibilitatea chemării ca martori a persoanelor care, neavând calitatea de organe de cercetare penală, încheie procese-verbale în faza premergătoare procesului penal.

18. Curtea observă că, în ceea ce privește contradictorialitatea, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, a statuat că acest concept este definit în doctrină ca fiind dreptul fiecărei părți de a participa la prezentarea, argumentarea și dovedirea pretențiilor sau apărărilor sale, precum și dreptul de a discuta și combate susținerile și probele celeilalte părți. Contradictorialitatea se

traduce prin aducerea la cunoștința celeilalte părți a argumentelor de fapt și de drept, pe de-o parte, și posibilitatea celeilalte părți de a răspunde acestora, pe de altă parte. Astfel, contradictorialitatea este, în primul rând, posibilitatea reală de a dezbate în fața judecătorului tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și tot ceea ce este prezentat de acesta, probe sau alte documente.

19. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice acuzat are, mai ales, dreptul să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării. Dreptul înscris în art. 6 paragraful 3 lit. d) constă în posibilitatea ce trebuie să-i fie acordată acuzatului de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa, de a putea cere să fie audiați martori care să-l discolpe, în aceleași condiții în care sunt audiați și interogați martorii acuzării; el constituie o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în același timp, o componentă importantă a dreptului la un proces echitabil.

20. Referitor la art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de exemplu, în Hotărârea din 24 februarie 2009 pronunțată în Cauza *Tărău împotriva României*, paragrafele 69—71, că „admisibilitatea probelor ține în primul rând de regulile de drept intern și că, în principiu, instanțelor naționale le revine obligația de a aprecia elementele adunate de ele. Cerințele paragrafului 3 al art. 6 reprezintă aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil garantat de paragraful 1 al acestui articol. Elementele de probă trebuie, în principiu, să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Acest principiu comportă excepții, însă acestea nu se pot accepta decât sub rezerva drepturilor apărării; ca regulă generală, paragrafele 1 și 3 lit. d) ale art. 6 prevăd acordarea în favoarea acuzatului a unei ocazii adecvate și suficiente de a contesta o mărturie a acuzării și de a interoga autorul acesteia, în momentul depoziției sau mai târziu. Așa cum a precizat Curtea în mai multe rânduri, în anumite circumstanțe poate fi necesar ca autoritățile judiciare să recurgă la depoziții ce datează din faza de urmărire penală. Dacă acuzatul a avut o ocazie adecvată și suficientă de a contesta aceste depoziții, în momentul în care au fost făcute sau ulterior, utilizarea lor nu contravine în sine art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d). Totuși, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau într-o măsură hotărâtoare pe depozițiile date de o persoană pe care acuzatul nu a putut să o interogheze sau să asigure interogarea ei nici în faza urmăririi penale, nici în timpul dezbaterilor, rezultă că aceste drepturi de apărare sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile art. 6.”

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Urluescu în Dosarul nr. 1.572/216/2015 al Judecătoriei Curtea de Argeș și constată că dispozițiile art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Curtea de Argeș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

21. Totodată, Curtea europeană a reținut că, în ceea ce privește noțiunea de „martor”, aceasta are un înțeles autonom în sistemul Convenției, independent de calificarea sa în norma națională (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45). Astfel, din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor — *stricto sensu* — sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei*, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Lucă împotriva Italiei*, paragraful 41)

22. Plecând de la aceste premise, Curtea reține că ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, organele prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. a)—c) din Codul de procedură penală sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate. Curtea observă că, în esență, procesul-verbal reprezintă un înscris cu caracter oficial prin care se consemnează anumite fapte sau acte juridice. Organele prevăzute de art. 61 alin. (1) lit. a)—c) din Codul de procedură penală, întocmind procesul-verbal, consemnează în mod detaliat faptele, cu enumerarea elementelor pe care se întemeiază (constatări personale, declarații, documente etc.).

23. Astfel, aplicând jurisprudența de principiu în materie a instanței de la Strasbourg, Curtea Constituțională apreciază că procesul-verbal întocmit în condițiile prevăzute de art. 61 din Codul de procedură penală poate constitui „mărturie în acuzare”, organele enumerate în cuprinsul normei căpătând calitatea de „martori” în sensul Convenției.

24. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că posibilitatea conferită de textul criticat, de a fi audiate în calitate de martor și persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 din Codul de procedură penală, se constituie într-o garanție a respectării dreptului la un proces echitabil, iar nu într-o încălcare a acestuia.

25. În ceea ce privește invocarea prezumției de nevinovăție, Curtea observă că aceasta constituie suportul dreptului la apărare și, implicit, al drepturilor procesuale acordate suspectului sau inculpatului, în cadrul procesului penal (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 474 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 16 iunie 2011). Astfel, Curtea apreciază că textul criticat oferă posibilitatea audierii persoanelor care întocmesc procese-verbale potrivit art. 61 din Codul de procedură penală, aceasta constituindu-se, în egală măsură, într-o garanție a exercitării dreptului acuzatului de a interoga martorii, expresie a exercitării dreptului la apărare și implicit a prezumției de nevinovăție, ca garanție a dreptului la un proces echitabil.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Catalogului oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2016

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 4.611 din 26 mai 2016 al Institutului de Stat pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor,

în baza prevederilor art. 29 alin. (1) și ale art. 34 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 266/2002 privind producerea, prelucrarea, controlul și certificarea calității, comercializarea semințelor și a materialului săditor, precum și testarea și înregistrarea soiurilor de plante, republicată,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Catalogul oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2016, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

București, 10 iunie 2016.
Nr. 829.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind aprobarea utilizării semnăturii electronice extinse la derularea formalităților vamale pentru mărfurile introduse și scoase din Uniunea Europeană prin birouri vamale din România

Având în vedere prevederile art. 6 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului Vamal al Uniunii,

în temeiul art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă utilizarea semnăturii electronice extinse la derularea formalităților vamale pentru mărfurile introduse și scoase din Uniunea Europeană prin birouri vamale din România.

Art. 2. — Regimul juridic al semnăturii electronice extinse utilizate la derularea formalităților vamale pentru mărfurile introduse și scoase din Uniunea Europeană prin birouri vamale din România este cel prevăzut de Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată.

Art. 3. — (1) Utilizarea semnăturii electronice extinse se implementează în fază-pilot pentru declarațiile sumare de intrare depuse în aplicația ICS-RO pentru mărfurile ce urmează a fi introduse în Uniunea Europeană pe baza unei declarații sumare de intrare.

(2) Transmiterea de către declarant/reprezentant a declarației sumare de intrare, a cererii de rectificare sau a cererii de rerutare, prin intermediul aplicației ICS-RO, la biroul vamal se realizează cu semnătură electronică extinsă.

(3) În cazul în care declarația sumară de intrare a fost selectată de unul sau mai multe criterii de risc comunitare/naționale sau pentru control, mesajul „eliberare pentru intrare” transmis de către lucrătorul vamal are atașată semnătura electronică extinsă.

(4) Dispozițiile prezentului ordin se completează cu prevederile naționale referitoare la normele de utilizare a Sistemului de control al importului.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.781/2014 pentru aprobarea utilizării semnăturii electronice extinse la derularea formalităților vamale pentru mărfurile introduse și scoase din Uniunea Europeană prin birouri vamale din România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 12 septembrie 2014, cu modificările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Eugen-Dragoș Dorog

București, 24 iunie 2016.
Nr. 1.882.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

O R D I N

pentru aprobarea Normelor tehnice de autorizare a regimurilor speciale

În aplicarea art. 22—32 și a titlului VII — Regimuri speciale, cap. 1, 3 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire ale Codului vamal al Uniunii, având în vedere prevederile art. 11—18, 250, 251, 254 și ale titlului VII — Regimuri speciale, cap. 1, 3 și 4 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446 din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii,

luând în considerare prevederile art. 8—15, art. 345, 346 și ale titlului VII — Regimuri speciale, cap. 1, 4 și 5 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii,

în aplicarea art. 2, 22 și 55 din Regulamentul delegat (UE) 2016/341 al Comisiei din 17 decembrie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele tranzitorii pentru anumite dispoziții din Codul vamal al Uniunii, în cazul în care sistemele electronice relevante nu sunt încă operaționale, și de modificare a Regulamentului delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele tehnice de autorizare a regimurilor speciale, prevăzute în anexă.

Art. 2. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 7.789/2007 pentru aprobarea Normelor de autorizare a regimurilor vamale economice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 10 septembrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 7.788/2007 pentru

aprobarea Normelor privind transferul de mărfuri sub acoperirea unui regim economic, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 10 septembrie 2007, și Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 4.936/2007 pentru aprobarea Normelor tehnice privind aplicarea procedurii destinației finale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 7 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Eugen-Dragoș Doroș

București, 24 iunie 2016.
 Nr. 1.884.

ANEXĂ

N O R M E

tehnice de autorizare a regimurilor speciale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele norme stabilesc procedurile aplicabile la autorizarea regimurilor speciale, altele decât tranzitul pe teritoriul vamal al României.

Art. 2. — În sensul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) *Codul vamal al Uniunii* — Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii;

b) *Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446* — Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446 din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii;

c) *Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447* — Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii;

d) *Regulamentul delegat (UE) 2016/341* — Regulamentul delegat (UE) 2016/341 al Comisiei din 17 decembrie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele tranzitorii pentru anumite dispoziții din Codul vamal al Uniunii, în cazul în care sistemele electronice relevante nu sunt încă operaționale, și de modificare a Regulamentului delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei;

e) *regimuri speciale* — regimurile speciale care necesită autorizație: antrepozitarii vamală, perfecționarea activă, perfecționarea pasivă, admiterea temporară și destinația finală;

f) *contabilitate principală în scopuri vamale* — contabilitatea stabilită pentru scopuri vamale, permițând autorității vamale să supravegheze și să monitorizeze regimul;

g) *evidențe* — ansamblul de date comerciale, fiscale sau orice alte tipuri de evidențe ținute de titular sau în contul său.

CAPITOLUL II Cererea de autorizare

Art. 3. — (1) Utilizarea unui regim special se autorizează de autoritatea vamală pe baza unei cereri înaintate acesteia de către solicitant.

(2) Autorizația poate fi acordată unei persoane stabilite pe teritoriul vamal al Uniunii.

(3) O persoană stabilită în afara teritoriului vamal al Uniunii poate solicita autorizarea regimului de perfecționare activă sau destinație finală în condițiile prevăzute la art. 161 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

SECȚIUNEA 2.1

Tipuri de cerere

Art. 4. — Un regim special poate fi autorizat prin intermediul:

a) unei declarații vamale standard, verbale sau prin altă acțiune, al unui carnet ATA sau CPD; sau

b) unei cereri întocmite conform modelului și instrucțiunilor prevăzute în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341.

Art. 5. — (1) Un regim special poate fi autorizat pe baza unei declarații vamale, cu condiția ca aceasta să fie însoțită de un document care să cuprindă următoarele informații:

a) natura prelucrării sau utilizării mărfurilor;

b) descrierea tehnică a mărfurilor și/sau a produselor prelucrate și mijloacele de identificare a acestora;

c) perioada estimată pentru descărcare;

d) biroul de încheiere propus (cu excepția destinației finale);

și e) locul de prelucrare sau de utilizare.

(2) Fără a aduce atingere alin. (1), pentru regimul de perfecționare activă, acest document va cuprinde și:

a) mențiuni suplimentare referitoare la codurile condițiilor economice menționate în apendicele la anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341;

b) rata estimată a rentabilității sau metoda prin care această rată urmează a fi stabilită;

c) dacă metoda de calcul al taxelor la import se efectuează în conformitate cu art. 86 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii (se specifică „da” sau „nu”).

(3) Cererea de autorizare poate fi întocmită pe baza unei declarații vamale în următoarele situații:

a) pentru regimul de admitere temporară, cu excepția cazurilor menționate la art. 236 lit. b) din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446;

b) pentru regimul de destinație finală, atunci când solicitantul are intenția să dea mărfurilor în întregime destinația finală precizată;

c) pentru regimurile de perfecționare activă sau pasivă, cu excepția mărfurilor menționate în anexa 71-02 la Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446;

d) a fost acordată o autorizație de perfecționare pasivă, însă în locul produselor transformate se prezintă pentru punerea în liberă circulație produse de înlocuire în sistemul de schimb standard, iar acestea nu au făcut obiectul autorizației inițiale;

e) produsele transformate urmează să fie puse în liberă circulație după perfecționare pasivă și operațiunea de transformare implică mărfuri fără caracter comercial.

Art. 6. — (1) Declarația verbală efectuată în temeiul art. 136 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446 constituie o cerere de autorizare pentru regimul de admitere temporară fără a mai fi necesară furnizarea mențiunilor speciale descrise la art. 5 alin. (1).

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) se prezintă documentul stabilit în anexa 71-01 la Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446. Acest document se întocmește în două exemplare, un exemplar se vizează și se restituie declarantului și celălalt se păstrează de către autoritatea vamală.

Art. 7. — Declarația prin altă acțiune poate constitui o cerere de autorizare pentru regimul de admitere temporară pentru mărfurile menționate la art. 139 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

Art. 8. — Când autoritatea vamală consideră că plasarea mijloacelor de transport sau a pieselor de schimb, a accesoriilor și a echipamentelor pentru mijloace de transport sub regim de admitere temporară ar implica un risc de nerespectare a uneia dintre obligațiile prevăzute de legislația vamală, autorizarea regimului nu poate fi efectuată prin intermediul unei declarații verbale sau prin altă acțiune.

Art. 9. — Pot fi considerate cereri de autorizare pentru regimul de admitere temporară carnetele ATA și CPD în cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la art. 163 alin. (5) din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446.

Art. 10. — (1) Pentru alte situații decât cele menționate la art. 5—9 din prezentele norme, cererea pentru utilizarea unui regim special se întocmește folosind formularul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341.

(2) Cererea de autorizare se completează utilizând aplicația de gestiune electronică a regimurilor speciale, aflată pe website-ul Direcției Generale a Vămilelor www.customs.ro, secțiunea „Agenți economici/Utilizarea sistemului informatic vamal”. Cererea înregistrată în aplicația informatică se tipărește și se depune, semnată de către solicitant, la autoritatea vamală competentă, împreună cu documentele necesare pentru obținerea autorizației.

(3) Întocmirea cererii de autorizare în conformitate cu alin. (1) este obligatorie atunci când:

a) declararea mărfurilor se face printr-o declarație simplificată sau prin înscrierea în evidențele declarantului;

b) se solicită o autorizație care implică mai mult de un stat membru, cu excepția în care această solicitare privește regimul de admitere temporară;

c) este necesară o examinare a condițiilor economice, în conformitate cu art. 211 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii;

d) cererea privește transformarea mărfurilor și a produselor sensibile, în situațiile menționate la art. 167 alin. (1) lit. f) din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446;

e) se solicită o autorizație cu efect retroactiv în conformitate cu art. 211 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii, cu excepția cazurilor în care aceasta este solicitată pentru regimul de perfecționare pasivă, în situațiile menționate la art. 5 alin. (3) lit. d) și e);

f) se solicită autorizarea regimului de antrepozit vamal;

g) este solicitată utilizarea mărfurilor echivalente în conformitate cu art. 223 din Codul vamal al Uniunii.

(4) Când autoritatea vamală consideră că informațiile ce figurează în cererea de autorizare sunt insuficiente, poate cere solicitantului să comunice date suplimentare.

(5) Cererea pentru autorizație în scopul utilizării regimului de destinație finală trebuie să fie însoțită de o declarație-angajament a titularului prin care să se angajeze să îndeplinească obligațiile prevăzute la art. 239 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446.

Art. 11. — Autoritatea vamală competentă poate solicita depunerea unei cereri folosind modelul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341 și în cazul mărfurilor care în mod normal fac excepție de la aplicarea acestor dispoziții, când consideră necesară această măsură pentru desfășurarea în condiții optime a supravegherii vamale a operațiunilor, cum sunt cele cu mărfurile prevăzute la art. 236 lit. b) din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/2.446.

SECȚIUNEA 2.2**Locul de depunere a cererii de autorizare**

Art. 12. — Cererea de autorizare a unui regim special se depune la autoritatea vamală competentă pentru locul în care este ținută sau disponibilă contabilitatea principală în scopuri vamale a solicitantului și în care urmează să se desfășoare cel puțin o parte din operațiunile de perfecționare, utilizare specifică, depozitare, după cum urmează:

a) în situația în care o cerere de autorizare constă într-o declarație vamală conform art. 5, autoritatea vamală competentă este biroul vamal;

b) în cazul în care o cerere de acordare a unei autorizații de admitere temporară este făcută prin intermediul unei declarații vamale verbale sau al unui carnet ATA sau CPD, declarația se depune la locul unde mărfurile sunt declarate pentru admitere temporară;

c) în cazul cererilor de autorizare întocmite utilizând formularul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341, autoritatea vamală competentă pentru a primi cererea este direcția regională vamală;

d) în situația în care se solicită o autorizație pentru un regim special în care sunt implicate mai mult de un stat membru, autoritatea vamală competentă pentru a primi cererea este Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămilelor, str. Al. I. Vasiuc nr. 34—40, bl. 5, sectorul 6, București.

Art. 13. — În situația în care regimul este solicitat de o persoană care nu este stabilită pe teritoriul vamal al Uniunii, cererea se depune la biroul vamal competent pentru locul în care mărfurile urmează a fi utilizate pentru prima oară pentru regimul de:

- a) destinație finală;
- b) perfecționare activă.

SECȚIUNEA 2.3**Cererea de autorizare cu efect retroactiv**

Art. 14. — (1) Cererea de autorizare cu efect retroactiv poate fi făcută utilizând formularul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341.

(2) Prin excepție de la alin. (1), cererea de autorizare cu efect retroactiv poate fi făcută pe baza unei declarații vamale doar în cazurile menționate la art. 163 alin. (1) lit. e) și f) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) Pentru regimul de antrepozitare vamală nu se poate emite o autorizație cu efect retroactiv.

(4) Solicitantul poate cere emiterea unei autorizații cu efect retroactiv cu valabilitate de la una dintre următoarele date:

- a) data acceptării cererii;
- b) data expirării autorizației anterioare, dacă se referă la o cerere de reînnoire a autorizației pentru același fel de operațiuni și mărfuri;

c) în cazuri excepționale, o dată anterioară, suficientă pentru acoperirea operațiunilor efectuate anterior, dar care să nu depășească termenul de un an de la data acceptării cererii sau cel de 3 luni de la acceptarea cererii, în cazul mărfurilor menționate în anexa 71-02 la Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

d) în cazul în care este necesară o examinare a condițiilor economice pentru reînnoirea unei autorizații pentru același tip de operațiuni și de mărfuri, autorizația cu efect retroactiv intră în vigoare la data la care s-a ajuns la o concluzie favorabilă cu privire la îndeplinirea condițiilor economice.

(5) Data de la care solicitantul dorește ca autorizația să devină valabilă se menționează în rubrica 6a) din cerere.

(6) Prevederile art. 10 alin. (2) se aplică în mod corespunzător cererii de autorizare cu efect retroactiv.

SECȚIUNEA 2.4**Acceptarea cererii**

Art. 15. — (1) Cererea de autorizare a unui regim special întocmită utilizând formularul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341 se acceptă de autoritatea vamală competentă să ia decizia în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii, ale art. 11 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 și ale art. 12 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(2) Data acceptării acestei cereri este data la care au fost primite de autoritatea vamală toate informațiile necesare.

(3) Autoritatea vamală competentă comunică în scris solicitantului dacă cererea a fost acceptată sau nu.

CAPITOLUL III**Decizia de autorizare****SECȚIUNEA 3.1****Termenul de soluționare a cererii**

Art. 16. — (1) Autorizația de utilizare a unui regim special se emite fără întârziere și cel târziu în termen de 30 de zile de la data acceptării cererii, conform art. 171 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(2) În cazul regimului de antrepozitare vamală, autorizația se emite fără întârziere și cel târziu în termen de 60 de zile de la data acceptării cererii, conform art. 171 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) Termenele prevăzute la alin. (1) și (2) nu se aplică în cazul unei cereri care implică mai mult de un stat membru.

(4) În situația în care condițiile economice trebuie să fie examinate în conformitate cu art. 211 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii, termenul-limită prevăzut la art. 171 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 se prelungește la un an de la data la care dosarul a fost transmis Comisiei.

Art. 17. — (1) Înainte de luarea unei decizii care ar avea consecințe nefavorabile pentru solicitant, autoritatea vamală competentă comunică în scris solicitantului motivele care ar duce la luarea unei decizii cu consecințe nefavorabile pentru acesta, conform art. 22 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii și art. 8 și 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(2) Solicitantului i se acordă posibilitatea să își exprime punctul de vedere înaintea luării unei decizii care i-ar fi nefavorabilă în termenul prevăzut la art. 8 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) În cazul respingerii cererii, decizia autorității vamale poate fi atacată în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA 3.2**Forma și conținutul autorizației**

Art. 18. — (1) Autorizația emisă pe baza cererii menționate la art. 10 alin. (1) se întocmește potrivit modelului și instrucțiunilor prevăzute în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341.

(2) Autoritatea vamală competentă să emită autorizația înregistrează autorizația în aplicația de gestiune electronică a regimurilor speciale.

(3) Numărul de înregistrare al autorizației este codul de țară urmat de codul direcției regionale vamale sau al Direcției Generale a Vămilelor și seria reprezentând numărul de ordine al autorizației de cinci caractere, acordate automat de aplicația informatică.

Exemplu: ROCJ00003

(4) Autorizația se întocmește în două exemplare, având următoarea destinație:

a) un exemplar este destinat solicitantului;

b) un exemplar este destinat autorității vamale emitente, care se păstrează împreună cu cererea și documentele justificative pe o perioadă de 5 ani calendaristici începând cu anul următor celui în care a fost emisă autorizația.

Art. 19. — Când autorizarea unui regim special este solicitată prin intermediul unei declarații vamale, întocmită cu respectarea prevederilor art. 163 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, acordarea liberului de vamă pentru mărfurile declarate reprezintă autorizarea regimului solicitat. În rubrica 44 din declarația vamală se menționează codul „00100”. Aceste autorizații sunt generate de birourile vamale în aplicația de gestiune electronică a regimurilor speciale, pe baza informațiilor cuprinse în declarațiile vamale.

Art. 20. — (1) În cazul regimului de admitere temporară, atunci când cererea de autorizare este făcută verbal, potrivit art. 136 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, autorizația se consideră acordată prin vizarea documentului justificativ întocmit conform modelului din anexa 71-01 la același regulament.

(2) În cazul regimului de admitere temporară, atunci când cererea este făcută printr-o altă acțiune, potrivit art. 139 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, autorizația se consideră acordată prin simpla acțiune de trecere a frontierei teritoriului vamal unional, prin folosirea culoarului verde sau „nimic de declarat” ori prin trecerea frontierei fără declarare voluntară în cazul birourilor vamale ce nu folosesc sistemul cu două culoare de control.

SECȚIUNEA 3.3

Biroul vamal de supraveghere

Art. 21. — (1) Biroul vamal de supraveghere este stabilit în autorizația de utilizare a regimului special și este cel în a cărui rază de competență teritorială se desfășoară operațiunile de perfecționare, utilizare sau depozitare, după caz, și unde este organizată contabilitatea principală în scopuri vamale.

(2) Autorizarea regimului este condiționată de aprobarea prealabilă de către biroul vamal de supraveghere a evidenței operative a mărfurilor, cu respectarea prevederilor art. 178 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) Evidența operativă trebuie să permită biroului vamal de supraveghere să identifice mărfurile plasate într-un regim special și să urmărească fluxul complet al mărfurilor de la plasare și până la încheierea regimului. Biroul vamal de supraveghere este responsabil cu controlul și supravegherea regimului și centralizează toate informațiile relative la operațiunile desfășurate în baza autorizației.

(4) Biroul vamal de supraveghere poate cere birourilor vamale de plasare și de încheiere verificări punctuale asupra operațiunilor ale căror rezultate să îi fie comunicate, cum ar fi, de exemplu, controlul evidențelor, verificarea fizică a mărfurilor, inventarierea parțială sau totală a mărfurilor, prelevarea de probe.

SECȚIUNEA 3.4

Instituirea unei garanții

Art. 22. — (1) Utilizarea unui regim special este condiționată de constituirea unei garanții, în condițiile prevăzute de art. 211 alin. (3) lit. c) din Codul vamal al Uniunii.

(2) În cazul autorizației emise utilizând formularul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341, în caseta 16 „Informații suplimentare” se completează informațiile relative la garanție, conform instrucțiunilor din anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341.

Art. 23. — (1) În cazul autorizației prevăzute la art. 12 lit. a) sau c), garanția acoperă cuantumul taxelor la import și eventualele măsuri tarifare prevăzute de legislația agricolă sau comercială sau de alte dispoziții ale Uniunii.

(2) În cazul autorizației prevăzute la art. 12 lit. d), garanția respectivă acoperă cuantumul taxelor la import și alte taxe datorate legate de importul mărfurilor.

(3) Nu este necesară constituirea unei garanții pentru următoarele cazuri:

a) regimul de perfecționare activă EX/IM;

b) regimul de admitere temporară cu declarare verbală sau prin altă acțiune;

c) regimul de zonă liberă;

d) perfecționare pasivă EX/IM;

e) cele precizate la art. 89 alin. (7) din Codul vamal al Uniunii;

f) cele precizate la art. 81 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

g) când se utilizează carnetele ATA/CPD.

SECȚIUNEA 3.5

Transferul drepturilor și obligațiilor

Art. 24. — Drepturile și obligațiile titularului unui regim în privința mărfurilor plasate sub un regim special pot fi transferate integral sau parțial unei alte persoane care îndeplinește condițiile definite pentru regimul respectiv.

Art. 25. — (1) Autoritatea vamală competentă are obligația să se asigure, atunci când aprobă un transfer, că cesionarul îndeplinește și preia drepturile și obligațiile care îi sunt transferate.

(2) Transferul integral sau parțial al drepturilor și obligațiilor nu impune cesionarului obligația de a deține o autorizație pentru regimul în cauză. În acest sens, în autorizația titularului de regim, la caseta 15 „Transfer” se menționează în clar care sunt drepturile și obligațiile transferate cesionarului.

SECȚIUNEA 3.6

Intrarea în vigoare și termenul de valabilitate al autorizației

A. Data intrării în vigoare

Art. 26. — (1) Autorizația intră în vigoare de la data emiterii sale sau de la o altă dată ulterioară, care este înscrisă în rubrica 6a) din autorizație.

(2) Autorizația cu efect retroactiv poate fi emisă conform art. 172 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

B. Termenul de valabilitate a autorizațiilor

Art. 27. — (1) Autorizația de antrepozitare vamală are termen de valabilitate nelimitat.

(2) În cazul regimurilor speciale menționate la art. 211 alin. (1) lit. a) din Codul vamal al Uniunii, termenul de valabilitate nu poate depăși 5 ani de la data intrării în vigoare a autorizației.

(3) În situația autorizațiilor care se referă la mărfurile menționate în anexa 71-02 la Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, termenul de valabilitate menționat la alin. (2) nu poate depăși 3 ani.

SECȚIUNEA 3.7

Termenul de descărcare a operațiunilor

Art. 28. — (1) Fără a aduce atingere art. 254 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, autoritatea vamală stabilește în autorizație termenul în cadrul căruia mărfurile sau produsele trebuie plasate sub un alt regim vamal, scoase de pe teritoriul vamal al Uniunii sau distruse fără a rămâne resturi ori sunt abandonate în favoarea statului. Acest termen trebuie să țină seama de termenul estimat, necesar pentru efectuarea operațiunilor sau utilizarea mărfurilor în cadrul regimului vamal solicitat.

(2) Termenul începe să curgă de la plasarea mărfurilor sub regimul vamal și se încheie când mărfurile sau produsele sunt plasate sub un alt regim vamal, scoase de pe teritoriul vamal al Uniunii sau distruse fără a rămâne resturi ori sunt abandonate în favoarea statului.

(3) În cazul destinației finale, termenul de descărcare este perioada de care va fi nevoie pentru a utiliza mărfurile conform destinației finale precizate sau de a transfera obligația către o altă persoană, în condițiile prevăzute de autoritatea vamală.

(4) Autoritatea vamală poate acorda prelungirea acestui termen în urma unei cereri justificate depuse de titularul autorizației, după cum urmează:

a) în cazul în care se solicită prelungirea termenului de descărcare pentru declarații vamale depuse pentru mărfurile plasate deja sub regim, acordarea prelungirii intră în sarcina biroului vamal de supraveghere, fără a mai fi necesară menționarea în autorizație a aprobării de prelungire;

b) în cazul în care se solicită prelungirea termenului de încheiere a regimului pentru mărfuri ce urmează a fi plasate sub regim, cererea de prelungire se adresează autorității vamale emitente a autorizației.

SECȚIUNEA 3.8

Autoritatea emitentă a autorizațiilor

Art. 29. — Autorizațiile prevăzute la art. 163 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 sunt emise, la cererea solicitantului, de către biroul vamal în a cărui rază de competență este ținută sau disponibilă contabilitatea principală în scopuri vamale a solicitantului și în care urmează să se desfășoare cel puțin o parte din operațiunile de perfecționare și utilizare specifică.

Art. 30. — Autorizațiile emise prin intermediul unei declarații verbale sau prin altă acțiune sunt emise de biroul vamal de intrare.

Art. 31. — (1) Când operațiunea implică doar autoritatea vamală română și cererea de autorizare este întocmită utilizând formularul prevăzut în anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341, autoritatea vamală competentă să elibereze autorizații este direcția regională vamală în a cărei rază de competență este ținută sau disponibilă contabilitatea principală în scopuri vamale a solicitantului și în care urmează să se desfășoare cel puțin o parte din operațiunile de perfecționare, utilizare specifică și depozitare.

(2) În cazul autorizării regimului de admitere temporară în baza unei cereri întocmite conform modelului din anexa 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341, autorizația este emisă de către direcția regională vamală în a cărei rază de competență se află locul utilizării mărfurilor sau, în cazul în care există mai multe locuri unde urmează a fi utilizate, în primul dintre acestea.

Art. 32. — Când operațiunea implică mai multe state membre, autoritatea vamală competentă să emită autorizații este Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămilelor.

Art. 33. — (1) În situația în care la decizia privind eliberarea autorizației trebuie să se ia în considerare și prevederi speciale de altă natură decât vamală, cum sunt, spre exemplu, cele privind protecția mediului înconjurător, autoritatea vamală solicită acordul autorităților competente respective.

(2) Când acordul tuturor autorităților menționate la alin. (1) nu poate fi întrunit, este cerut avizul Direcției Generale a Vămilelor.

SECȚIUNEA 3.9

Emiterea autorizației care implică mai mult de un stat membru

Art. 34. — (1) Emiterea unei autorizații care implică mai mult de un stat membru este condiționată de exprimarea acordului autorităților vamale ale statelor membre implicate, cu

respectarea prevederilor art. 260 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(2) Această autorizație poate fi emisă și fără procedura de consultare în cazurile menționate la art. 261 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(3) În caseta 9 „Detalii despre activitățile planificate” din autorizație se menționează statele membre participante.

SECȚIUNEA 3.10

Reînnoirea sau modificarea autorizațiilor

Art. 35. — La cererea titularului, autoritățile vamale pot permite ca o cerere de reînnoire sau de modificare a unei autorizații pentru un regim special să fie depusă sub formă scrisă cu respectarea prevederilor art. 18 alin. (2).

SECȚIUNEA 3.11

Revocarea, modificarea și anularea autorizației

Art. 36. — (1) O autorizație emisă de autoritatea vamală se revocă sau se modifică în condițiile prevăzute de art. 23 alin. (3) și art. 28 din Codul vamal al Uniunii.

(2) O autorizație emisă de autoritatea vamală se anulează în condițiile prevăzute de art. 23 alin. (3) și art. 27 din Codul vamal al Uniunii.

(3) Autoritatea vamală emitentă a autorizației revocă, modifică sau anulează, după caz, autorizația în aplicația de gestiune electronică a regimurilor speciale.

Art. 37. — (1) Înainte de luarea unei decizii care ar avea consecințe nefavorabile pentru titularul unei autorizații, autoritatea vamală competentă să ia o decizie comunică în scris solicitantului motivele care ar duce la luarea unei decizii cu consecințe nefavorabile pentru acesta, conform art. 22 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii și art. 8 și 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(2) Titularului i se acordă posibilitatea să își exprime punctul de vedere înaintea luării unei decizii care i-ar fi nefavorabilă în termenul prevăzut la art. 8 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) În cazul unei decizii nefavorabile a autorității vamale, titularul o poate contesta în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA 3.12

Reevaluarea, suspendarea și monitorizarea unei autorizații

Art. 38. — (1) O autorizație emisă de autoritatea vamală se reevaluează în condițiile prevăzute de art. 23 alin. (4) lit. a) din Codul vamal al Uniunii și ale art. 15 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(2) O autorizație emisă de autoritatea vamală se monitorizează în condițiile prevăzute de art. 23 alin. (5) din Codul vamal al Uniunii de către biroul vamal de supraveghere stabilit în autorizație.

(3) O autorizație emisă de autoritatea vamală se suspendă potrivit prevederilor art. 23 alin. (4) lit. b) din Codul vamal al Uniunii și ale art. 16—18 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(4) În cazul în care în urma monitorizării se constată nerespectarea condițiilor care au stat la baza autorizării sau nu mai sunt îndeplinite condițiile de derulare a operațiunilor de depozitare temporară stabilite în autorizație, biroul vamal de supraveghere comunică autorității vamale emitente rezultatele monitorizării și, după caz, solicitarea de suspendare, revocare sau anulare.

CAPITOLUL IV

Condiții suplimentare cu privire la acordarea autorizației

SECȚIUNEA 4.1

Condiții economice

Art. 39. — (1) O autorizație de plasare sub regimurile de perfecționare activă sau pasivă se acordă atunci când interesele esențiale ale producătorilor din Uniune nu riscă să fie afectate negativ de acordarea acesteia.

(2) Dacă nu există dovezi clare că interesele esențiale ale producătorilor din Uniune riscă să fie afectate negativ de acordarea unei autorizații de perfecționare, nu este necesară examinarea condițiilor economice.

(3) În cazul în care se dovedește că interesele esențiale ale producătorilor din Uniune riscă să fie afectate negativ și este necesară o verificare a condițiilor economice, examinarea condițiilor economice se efectuează la nivelul Uniunii. În acest caz, autoritatea vamală competentă să ia o decizie cu privire la cererea de autorizare transmite dosarul către Direcția Generală a Vămirilor, care va solicita verificarea acestuia la nivelul Uniunii, cu excepția cazului în care există deja o astfel de decizie pentru un caz similar. În acest scop, Comisia Europeană poate publica deciziile sale în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria C, pentru informarea operatorilor economici.

Art. 40. — În cazul în care este necesară examinarea condițiilor economice, operatorul economic în cauză este informat de către autoritatea vamală despre procedura angajată.

Art. 41. — Deciziile Comitetului Codului Vamal sunt aplicabile în mod corespunzător în statul membru care a transmis solicitarea de verificare a condițiilor economice, precum și autorităților din celelalte state membre, pentru cereri de autorizare sau autorizații emise în condiții similare.

Art. 42. — În cazul în care se inițiază procedura de consultare la nivelul Uniunii înainte de eliberarea autorizației, termenul de verificare a cererii de autorizare se suspendă, iar solicitantul este informat în acest sens.

SECȚIUNEA 4.2

Cazuri în care este necesară verificarea condițiilor economice

Art. 43. — (1) Verificarea condițiilor economice se efectuează, în funcție de felul mărfurilor și criteriile de risc aferente mărfurilor plasate sub regim, precum și de natura operațiunilor de transformare vizate.

(2) Pentru regimul de perfecționare activă, solicitantul este obligat să completeze în cererea sa de autorizare:

a) în caseta 10 „Condiții economice” cel puțin un cod din două cifre, menționat în apendicele anexei 12 la Regulamentul delegat (UE) 2016/341;

b) în caseta 16 „Informații suplimentare” mențiunea „da” sau „nu” cu privire la utilizarea metodei de calcul pentru calculul cuantumului taxelor la import, prevăzută la art. 86 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii.

Art. 44. — (1) Pentru regimul de perfecționare activă, verificarea condițiilor economice este necesară atunci când:

a) în cerere se solicită ca metoda de calcul al cuantumului taxelor la import să fie cea prevăzută la art. 86 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii, se dovedește că interesele esențiale ale producătorilor din Uniune riscă să fie afectate în mod negativ, iar această situație nu este reglementată de art. 167 alin. (1) lit. (a)—(f) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

b) în cerere se solicită ca metoda de calcul al cuantumului taxelor la import să fie cea prevăzută la art. 85 din Codul vamal al Uniunii, mărfurile destinate plasării sub regimul de

perfecționare activă ar face obiectul unei măsuri de politică agricolă sau comercială, unei taxe antidumping provizorii sau definitive, unei taxe compensatorii, unei măsuri de salvagardare sau al unei taxe suplimentare care rezultă din suspendarea concesiilor în cazul în care acestea au fost declarate pentru punerea în liberă circulație, iar această situație nu este reglementată de art. 167 alin. (1) lit. (h), (i), (m), (p) sau (s) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

c) în cerere se solicită ca metoda de calcul al cuantumului taxelor la import să fie cea prevăzută la art. 85 din Codul vamal al Uniunii, mărfurile destinate plasării sub regimul de perfecționare activă nu ar face obiectul unei măsuri de politică agricolă sau comercială, unei taxe antidumping provizorii sau definitive, unei taxe compensatorii, unei măsuri de salvagardare sau al unei taxe suplimentare care rezultă din suspendarea concesiilor în cazul în care acestea au fost declarate pentru punerea în liberă circulație, există dovezi că interesele esențiale ale producătorilor din Uniune ar fi, probabil, afectate în mod negativ; iar această situație nu este reglementată prin art. 167 alin. (1) lit. (g)—(s) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(2) Pentru regimul de perfecționare pasivă, verificarea condițiilor economice este necesară atunci când autorizația este solicitată pentru mărfuri și produse sensibile, menționate în anexa 71-02 la Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, care vor face obiectul unor operațiuni de perfecționare, altele decât reparații, și există evidențe că interesele esențiale ale producătorilor din Uniune riscă să fie afectate negativ.

Art. 45. — La cererea unei autorități vamale dintr-un stat membru sau la inițiativa Comisiei poate avea loc o verificare ulterioară a condițiilor economice în situația în care există dovezi conform cărora interesele esențiale ale producătorilor din Uniune riscă să fie afectate de folosirea autorizației respective.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 46. — (1) Autorizațiile acordate în baza Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar sau a Regulamentului (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar, care sunt valabile la 1 mai 2016, rămân valabile după cum urmează:

a) pentru autorizațiile cu o perioadă de valabilitate limitată, până la expirarea acestei perioade sau până la 1 mai 2019, în funcție de care dintre aceste date este anterioară celeilalte;

b) pentru autorizațiile de antrepozitare vamală, până când acestea sunt reevaluate de autoritatea vamală.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), autoritatea vamală emitentă a autorizației ia decizia de reevaluare înainte de data de 1 mai 2019, cu respectarea art. 345 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447. Reevaluarea autorizației are loc prin revocarea autorizației existente și, după caz, emiterea unei noi autorizații. Decizia se notifică fără întârziere titularului autorizației.

(3) În cazul în care autorizațiile existente au fost eliberate fără constituirea unei garanții sau cu garanții parțiale, autorizațiile pot fi totuși utilizate, fără obligația de a furniza garanții suplimentare.

Art. 47. — Dispozițiile prezentelor norme tehnice se completează cu prevederile Codului vamal al Uniunii, ale Regulamentului delegat (UE) 2015/2.446, ale Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 și ale Regulamentului delegat (UE) 2016/341.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind definirea caracterului ocazional al introducerii în România de bunuri aflate în bagajele personale ale călătorilor care vin dintr-o țară terță

Având în vedere dispozițiile titlului II cap. X „Bunuri aflate în bagajele personale ale călătorilor” și ale art. 109 din Regulamentul (CE) nr. 1.186/2009 al Consiliului din 16 noiembrie 2009 de instituire a unui regim comunitar de scutiri de taxe vamale, precum și pe cele ale titlului II și ale art. 90—92 din Normele privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme pentru a importa bunuri în regim de scutare,

în aplicarea art. 134 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii,

în temeiul art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prin *caracter ocazional al introducerii în România de bunuri aflate în bagajele personale ale călătorilor care vin dintr-o țară terță* se înțelege o introducere de bunuri care nu reprezintă o parte fracționată a unei serii de introduceri efectuate de același călător într-un interval scurt de timp, respectiv o introducere de bunuri efectuată la cel puțin 7 zile de la ultima introducere de bunuri de către același călător.

(2) Nu se consideră introduceri de bunuri cu caracter ocazional introducerile de bunuri efectuate în mod regulat, respectiv de mai multe ori într-o zi sau la intervale de timp sub 7 zile.

Art. 2. — (1) La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.477/2013 privind definirea caracterului ocazional al introducerii în România de bunuri aflate în bagajele personale ale călătorilor care vin dintr-o țară terță, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 8 noiembrie 2013.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Eugen-Dragoș Doroș

București, 24 iunie 2016.
Nr. 1.888.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

